

Arany János

ELDORÁDÓ

Van egy ország: Eldorádó,
Innét a nagy Királyhágón,
Kelletig van benne minden,
Az nem is kell, ami nincsen.
Boldog egy nép aki lakja:
Árnyékon a legyet csapja.
Búzájától, mikor terem,
Dohossá lesz minden verem
S mind magának kell megenni,
Mert nem tudja hová tenni.
Ha pedig nem termett elég,
Eladhatja mind, vagy felét:
Bezzeg akkor van vevője
S jó hasznot kapar belőle.
A kenyérre, a haszonra,
Mellyel tele zsebje, gyomra,
Fel is önthet, mert az ecet...
Isten bocsáss!
Ez ráfogás:
A sok jó bor rajtaveszett.
Vagy ha nem bort - vizet ohajt,
- Boldog ország! - az se nagy baj:
Egyet sem lép érte lába,
Felmegy a víz ablakába,
Vagy az isten fellegebül,
(Míg új háza fel nem épül)

Ingyen ömlik a nyakába.
De ki bolond innék vizet?
Bort ihatik, mégsem fizet:
Sőt - aranykor tért-e vissza? -
Még fizetnek amért issza!
Részeg fővel ha lefekszik,
Elhorkolhat holnap estig:
Más kisöpri háza táját,
Fel sem költi a gazdáját;
Más megfeji a tehenét,
(El sem viszi, csak a tejét);
Mindent más csinál helyette,
Úgy álmában, mint imette;
S bízta másra, vagy nem bízta,
Mire ébred, minden tiszta,
Minden megvan, minden jól van
(Csak a borju nincs az ólban);
S minthogy tenni
Már nincsen mit,
Legfőlebb fejét vakarja
S száját tátja... ha akarja.
Másutt tán nem is képzelik:
Ott a szájtúl mennyi telik,
Úgy hogy a kéz és az elme
Szinte rozsdát kap, heverve,
Mert csak száj kell és nagy torok,
Hogy rendin menjen a dolog.
Száj kell hozzá, hogyha raknak
Füst-alapot légváraknak;
Szájjal áldoz a közjóra
Az országnak dús lakója;
Hát a hazát - oh! azt pedig
Majd megeszik, úgy szeretik -
Mégse tettel: szájjal védik,
Pipálgatva örökkéig.
És valóban - amely ennyi
Jó dohányt bír megteremni -
Méltó is, a hon javára
Bátran kelni szál pipára.
- De ki győzne mindent hosszan
Elsorolni, ami ott van?
Az iszonyu boldogságot,
Milyet ember sose látott?
Aki Tamás a dologban
És akarja tudni jobban,
Menjen oda, üssön tanyát,

Nem kérdik ott apját, anyját;
Boldognak, boldogtalannak
Uraságot, földet adnak.

(1848)